

ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΛΩΣΤΗ

30-8-1983

Η μάνα μας, σαν ερχόταν η άνοιξη
με την πρωτομαγιά της,
μας έδενε στο δαχτυλάκι του χεριού μια βέρα.
Μια βέρα από κόκκινη κλωστή, στριφτά πλεγμένη μ' άσπρη.

Να μη σας κάψει ο ήλιος, έλεγε,
που απ' εδώ και μπρος θα είναι δυνατός,
θα καίει, θα σας μαυρίσει,
και θα σας κάνει αγνώριστους, σαν γύφτους.

Κι εγώ θυμάμαι ακόμα τη χαρά,
που 'νιωθα τότε, μέσα μου βαθιά,
ένα ξαλάφρωμα, κάτι σαν νίκη.

Ίσως την αγωνία των μεγάλων να 'νιωθα,
απ' τις στερήσεις του χειμώνα.
Ερχότανε το καλοκαίρι το ξαλάφρωμα.
Ο καινούργιος αγώνας, με τα χώματα.

Κι έτρεχα χαρούμενος στον κάμπο του χωριού μας,
που καταπράσινος κυμάτιζε σαν θάλασσα
από τα φυτρωμένα στάρια στα χωράφια.
Κι ο αέρας μοσχοβόλαγε δροσιά και τρυφεράδα.

Κι έτρεχα μέσα στον ήλιο, δεν τον φοβόμουν πια,
είχα της μάνας μου το φυλαχτό κι αντιστεκόμουν.
Τον ήλιο προκαλούσα και χαιρόμουν.